

κω στον δε παρήχατο ή ώρα και ή επίσημη αυτη δεν επερατωει, το πληθος ανησυχει περισσοτερον γνωριζον καλωσ πειον τας δεσπολικας ως μετεχειριζοντο συνήθως αι ιταλικαι αρχαι προς ματαιωσιν παντος διαθεματος, παντες γεγονότες, υποποιοντες να παρουσιάζη ότι και εις τα Δωδεκάνησα υπήρχεν και Έλληνες αν την υπαρχιν κακοπιστοι. ήρνευοντε παντοτε ή ημεροσθήτευν οι Έταλοι. Εύτυχως όμως την δεκάτην ώραν επερατώθη η άλλαιότες αυτη έπισκεψις και ο Μητροπολίτης κατελθών ήρξατο να ένδειχαι την κυανέλευκεν στολήν αυτού (ήν τώρκα άντικατέστησε διά στολής φερύσης τά χρώματα της ιταλικής σημαίας) φανερούσαν μετά πολλής βωηρητήτος τους αναμφισήτητους πόρους του πεινιου του και τών κύριον σκοπόν της έκτακτου και πρωτοφανούς έκτακτου συγκέντρωσεως έλεηλθρου του Έλληνικού πληθους της πρωτευούσης.

Αφού δε επερατώθη η συγκινητική αυτη τελετή ο Μητροπολίτης Απώστολος, ακολουθούμενος υπό των επισήμων, του κλήρου και ενός απείρου κόσμου συγκλονιζομένου ά π έ παλμούς υπερτάτης συγκινήσεως και έκδηλούντες την συνταράσσουσαν την έλληνικατάτην ψυχήν του, ένδικην συνάδην, διά δακρύων, και μυστηριωδών παλμών, είντες εύθεποτε έγκυτάλειψιν τής υποδούλου Ελλάδας καθ' όλην την μικράν περιέδον της δουλείας και είντες ύπηρξαν οι πνινοχουρι έκείνοι μοχλοι δι' άν έσειδη πάντες, χιτέπεσε και ά καμπέση ένταως παντός είδους ζυγος άσεν άν υπήρξεν εύτος έκρος και εξενωτικώς διά την Έλληνικήν Φυλήν, μετέβη εις τών Κυβερτην Νάων πληθαίνοντα αύθιραι άσφυκτως υπό τών πλήθους μεταξύ τών άρειών διακρινόντο νέα μέρικα άγγονα της ιταλικής χωροφυλικής ή έπειτα σκεπας να διαλύση τό πληθος ως φαίνεται κατή την ηελετωμένη διαδήλωσιν π. ρετίζε πελπηλές ηκαράι νερέρους πεζούς και έφιππους εις έλξας τας έδους περί τού Ναού και τού Οικηματος της Μητροπόλεως.

Περικτωθείσης της Ακολουθίας της Β' Ανωστάσεως, ο Μητροπολίτης περιβέβλημένος την κυανέλευκεν στολήν, έξέρχεται της άρχιας Πύλης και έν μέση μυστηριώδους και εύγλωττου ταύτοχρόνως σιγής του συγκινητιμένου και συγκοκτωμένου μετά δουκελίας πλήθους, άνέρχεται επί τού μητροπολιτικού βράνιου εκ τού ύψους του άποιου ο Έρραρχης εύτος με τό πελιδνόν εκ συγκινήσεως πρόσωπέν του (τότε συνεχινείτο ή έρραχιντο τεύλαχιστον ότι συνεχινείτο από τά μεγάλα ένδικα ιδεώδη ο Απώστο-

λος, ενώ τώρκα) και με την κυανέλευκεν στολήν του έρχιντο εις τούς δακρυόντας Έλληνες ως άγγελος κατ'έξας εκ τού ύψους κυανέυ έρραχιντο έκ έντολήν του Μεγάλου της Ελλάδος Θεού διασηνέωση εις άπασαν

Αποψις του λημένος της Ρόδου.

την άνδρωπέτητα ποία συνιστάματα και ποιοι έδένουν την έλληνικήν του πεινιου ψυχήν, ήτις έν μέσω των φοβερότερων πείσεων και συντριβών έπερούργησεν ένδοξοις έφομένη πάντοτε άκτα σχέτως προς την ιδεώδη και πεδητην ένδικήν άποκατάστασιν. Ολίγη λεπτα παρήλθεν και ο Μητροπολίτης έν μέσω της γενικής συγκινήσεως άπευθύνει προς τά έγκωνίως άνήκοντες την στιγμήν ταύτην πνευματικά αύτου τίνια τά έξής:

Αγαπητά τέκνα,

Κατά τό παρελθόν έτος και ρετίζω όρας κατά την στιγμήν ταύτην, ήχημη μεθ' ύμών τω έρραρχη Όω όπως πέμψη τήν κόσμω την ειρήνην και όπως άξιωώμεν κατά τό παρόν έτος τά συνκατέσμεν μετά των άλλων έλευθέρων αδελφών ήμών.

Ο καλός μας Θεός ήκουσε την εύχήν μας. Πολλοι αδελφοί μας έπιστρέφον, περιμένον δε μετ' ολίγον και τους άλλους.

Τό τηλεόλον έπαισε τους άποισίους του μικρούς έξεχώρησε δε την θέσιν του εις την γραφίδα.

Τά μάλλον έξέχοντα πνεύματα της άθρωπότητος κώνηνται σημερονπερί την πρασίην τράπεζαν και σισκέπτονται πώς να δημιουργήσωσι διά την άνθρωπότητα ειρήνην διοική, μέλον ήμερότερον, φιανθρωπότερον.

Πρός τοιαύτας υπερόχους πολιτικός φυσιογνωμίας ή άνθρωπότης δεν έχει ή να άτενίξη μετά πλήρους έμπιστοσύνης και πεποιθήσεως.

Η φαινή διάδοσι του Αμερικανού Προέδρου διεχώσαν ήδη τας μεγάλας γραμμάς της ερήνης ταύτης.

Τί άλλο άνωροπόλησεν άπο πέντε αιώων ή Έλληνική Φυλή; Είμη την ένδικήν της άποκατάστασιν διά της συννώσεως των διαφόρων αύτης Τμημάτων εις έν όλον συμπαγές. Και όμως τέκνα μου ήγαπημένα, παρ' όλον τούτον τόνμοιον και ένισίον πόδον συμπάσης της

φυλής μας, εύρίθησαν Έλληνες λεγόμενοι, τών αριθμόν 17, οίτινες έτέλμασαν να ηλαστογόρα ήσσωσι την έκτασιν ταύτην του ορθόδξου Έλληνικού λαού της ρόδου.

Δεν είχεν άκόμη τελείωσει τας τελευταίας του λέξεις ο Μητροπολίτης και τό πλήθος, εα συνκατέσμενεν πλέον, έκρηξ εις θύρανοιλικές έκδηλώσεις του μεγάλου Έλληνικού και συναισθηματος εις τούτον τον άποψιν έν τέτορον της ώρας οι έταλοι έταλοι τού Ναού, της ένδικής ταύτης κινδυνού, ήτις διά μέσου λαοκρατίας και ηρωικής εύσθητς άναποείνουν εκ της καταστροφής Έλληνικόν Έθνος, να σείωνται από τους έκδηλωμένους Έλκινάτους πόρους του πληθους και να άντηκώσι τό υπό ανδρών, γυναικών και παιδιών, πολλάκις έπαναλαμθανόμενοι:

— Είμεθα Έλληνες και θέλομεν την Μάνα μας.

— Ζήτω ή Ελλάς.

— Ζήτω ή Ένωσις.

— Ζήτω τό Έλληνικόν Έθνος.

Τι συνέβαινε κατά την ώραν έκείνην εντός τού Ναού της Μητροπόλεως είναι άδύνατον να περινοήται και εξιστορηθή. Είναι άνάγκη να τό φαντασθή και άκούων εκ συγκινήσεως να άφήση την ψυχήν του να τό αισθανθή, διότι μόνον ή ψυχή μεταρροισιμένη είναι εις θέσιν να αισθανθή τό μέγεθος, τό ύψος και την δύναμιν τού πατριωτισμού και τού αισθηματος τού δούλου Έλκινος, ότεν αύτος εύσθητην ευκαιρίαν να έκδηλώση ειλικρινώς ταύτα.

Ακολουθεί ο Μητροπολίτης έκκεκται εις την αύλην έν μέσω των διαρκών ζητωκραυγών του πληθους, έν ή μετά με ακολουθεί τούτον έπιστρέφοντα εις την κατοικίαν του.

Αυσταχώς όμως μόλις ο Μη-

«Δεν έχω καμμίαν άμφιβολίαν, ότι θα κατεργάζομεν ΠΑΝΗΡΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣΤΙΚΗΝ νέκην κατή των δουλομειών του εκού».

ΤΣΩΡΤΣΙΑ

των Φίλελευθέρων αύτών Κυριων. Τό πλήθος όμως άθουμένον προς τά όπισω υπό των έντατων καταστροφών δεν διαταί να ζητωκραυγάσιν έντόνως ύπέρ της έννώσεως μετά της Ελλάδος, άποδεικνύον τοιούτοτρόπως όποιον ήσαν οι ποιοι του και κατά πρόσωπον άκόμη των Έταλων, οίτινες διά των ύπογραφών 17 δημάρχων της Δωδεκανήσου πληθύναν ή εξαπατηθέντων ένόμισην ότι έδικαιούντο να ίσχυρίζωνται ότι οι Δωδεκανήσιοι παθούσι τόν ιταλικόν ζυγόν άντί της ένδικής των άποκατάσεως. Αλλ οι ζητωκραυγαι αύται έρεβζουσι περισσότερο τούς εύγενείς Έταλους, οίτινες επί κεφαλής έκοντες τόν λοχαγόν Αράτα τρέμουντα από αγωνάκτικον και μαζίαν προσπάθειαν να διαλύσωσι τά διαρκώς ζητωκραυγόντα πλήθη, τά όποια παρ' όλας τας άπειλάς και τας καταρώσεις βράδους άποσύρονται εις τά ίδια δι' άσπαρην και άδων άπομεικνυμένον άναγορευέσιος έντελής της διεόδου δια της οδού Μητροπόλεως.

Τοιαύτη δε υπήρξεν ή μαζία του λοχαγού Α. Αράτα, όστε δεν έδίστασε να ραπίρη σφοδρότατα έν παιδιον, τό όποιον ένωπιόν του έξητωκραύγαε και αυτό ύπέρ της μεγάλης του Μητρος Ελλάδος. Τό παιδιον όμως τούτο, μόλις άπεκαρύνθη ο λοχαγός κατή δύο τρια βήματα, προσκαλήθεν εις τινα τούκων της οδού, ήρχεσ μετά πείσματος να κτυπή τόν γρόνον της μιάς χειρός επί της παλάμης της άλλης και να φωνάζη ταύτο χρόνως: Ζήτω ή Ελλάς. Ζήτω ή Ένωσις.

Μετά την διάλυσιν του πλήθους, έξηκολούθησε δι' άλλης της ήμέρας άσπρητότερα ή περιφρούρησις της Συννοκίας Μητροπόλεως, έν ή μετά με σημάριον εις νέας δεκαετίας της Δημοσθένους λοζιζίδης νομαζόμενος, τολμήσας να παρσπήση εις τινα χωροφυλικα, ζυλοκοπούντα άντελάς έν μικράν πασίον, ότι δεν ήπρεπε να δερη έν τόσοον μικρόν πασίον, άδηνήση εις την Διεύθυνσιν της Αστυνομίας, όπου εκρατήθη επί τέταρσας ο λοκλίκους ώρας και όπόθεν άπελύθη, άφού προηγουμένως έξυλοκοπήθη τόσοον άπανθώπως και αγρώς, ώστε να έκπύνησι τά ούρα του, υπό τού ίδιου λοχαγού Αράτα, εύσθηστος εις αύτόν έν τέλει, ότι δεν ήπρεπε να είπη τι περί του ζυλοκοπήματος, εις τούς νόμους και εύγενείς του.